

1º premio

Título: Antílope

Autora: Yolanda López

*“Man que escribiu no mar”.*

Lóstregos dormecentes afastándose dos meus peitos,  
paseniñamente, e o sopro do vento  
engulíndome por dentro,  
ás aforas da pluma pendurada da bágoa coralina  
que vai crebando este silencio,  
que vai apalpando os meus dedos enchoupados  
nas ondas do malvivir.

A libélula xa non pousa a melodía sólida  
da distancia inacabada.

Sensacións sublimes que me levan  
á tortura de rubir Cúmbrias remotas  
até acadar nuboeiros a contraluz.

Os meus nodelos tocan brétemas violáceas  
anegando mares cintilantes.

Mulleres gatuñando xanelas nas lembranzas de Cocteau,  
ollándome de fite.

Espiñas que rabuñan as meixelas de versos ardentes,  
coma flores no meu van.

Feros ollos aos que me pecho  
na incontinencia de páxinas  
que falan a través dos meus beizos atarecidos,  
empurrándome cara ao órgano da memoria.

Ritmo, pálpito, movemento lento cara liñas  
nas que me agocho libre...  
coma unha bogal saíndo dos dedos de Gamoneda,  
coma a terra liberada no corazón de Berger.

Aínda non caín da atalaia salgada.

Que a espada do infortunio non me crava nas entrañas.

Non morde o mar,  
malia ser iceberg flotando  
na ebriedade das sombras.

E este ancello liberado,

*“fuxir da desmemoria en que me perdo /  
e me arreda do sol. Abrir as portas /  
e os pechados postigos”.*

Collidas da man.

Coa poesía de Pura Vázquez bebendo  
do argazo do Atlántico.

E o Caribe vixiando ergueito  
na tinta do espello e do esplendor.

Xa non firen os cravos bambeándose  
nos meus pés de serea muda.  
Agora nado polos rueiros do meu xardín interior  
...devalar...  
e chego á Serra da Capelada coas escamas  
enriba dos meus ombros.  
*Pedraios* sobre *outeiros* perforando liñas,  
louvando a beleza sobre o peito.  
As conversas de Bloomsbury habitan  
as *ondas* da nebulosa literaria,  
mentres Vanessa Bell prende campás  
co seu etéreo pincel.  
A escuridade lanza o vento sobre mín.  
Achégase o trebón desde os Andes nevados.  
E Longfellow descende-estrela fuxidía  
cara a lápida da inmortalidade.  
*Excelsior* quere ler o paraíso artificial  
e os pétalos do mal.  
A man segue a escribir na onda mareira.  
E o Fauno de Mallarmé agocha a febre do crepúsculo,  
Oídos sixilosos escoitando a Rosetti imaxinar...  
Dúas nenas-ninfa sairán dunha arpa melómana-  
As *Golden Apples* de Welty comen da lúa vella.  
Yeats contempla panos de ouro e prata con sabor a mazá  
entre follas afogando no mar.  
Mar na man, man no mar *entintado*  
na palabra do verso rosaliano,  
aroma de *rosa* na boca,  
axexar pálido nas veas,  
e *lía*, lío, leo coa túa fonte de poeta,  
corazón creado na concupiscencia do abismo

e do puñal.